

עין משפט נר מצוה
פא א מיי' פֿיט' מהלכות אסורי ביאה ה'ל' ה' עינ' צמ"מ טושי"ע י"ד סימן קל פ ב ג מיי' פֿיז' מהל' טעף ג ד:
פ ב ג מיי' פֿיז' מהל' טעף ג ד:
פ ב ד מיי' שס ה'ל' ח: צ ה מיי' פֿיז' מהלכות משכב ומושג ה'ל' ה:

תוס' הרא"ש

לבתולה שדמיה טהורין. ונתן לקמן נשתנו מראה דמים שלה טמאה וכתמה טהור ואפילו מצא הכתם בשנינו מראה דהא אמרינן לקמן בפרק האשה תולה בבתולה שדמיה טהורין ונתן לקמן נשתנו מראה דמים שלה ומשמע בכל ענין אפילו מראה הכתם משונה והיינו טעמא דהא דנשתנו מראה דמים שלה טמאה לאו טמאה דהא אלא מספק דשמא דם נדה הוא ובכתם דאיכא לספקוי נמי אימר מעלמא אתי דעברה בשוק של טבחים ואלא אדעתה מקילינן כיון דאיני טמאה הוי שמא טהור הוא: דרוקא ומדרסה בשוק טהור. דרוקא ניוחא דבאשה אחתה דהוי דרוקא טמא דאע"ג דספק טומאה ברשות הרבים טהור גזרו על ספק דרוקן הנמצאין דאפילו שוטה אחת בעיר או נכרית נתן בפ"ה דמט' טהרות דכל הרוקין שבעיר טמאין אבל מדרסה קשה דאפילו אשה אחת נמי טהור מדרסה ברשות הרבים. וי"ל משום דבאשה אחת נתן בפ"ה במט' טהרות מי שדרסה עמו על בגדיו או שיטבה עמו בספינה אם מכירתו שאוכל בתרומה כליו טהורים ואם לאו יטאלנה ובהך דשאל הגיע זמנה אפילו אינו מכירתו אינו צריך לישאל. ועוד נראה דאפילו בכנות עם הארץ איירי ואע"פ שגזרו על צינורא דעם הארץ שהוא רגיל בטומאה הכא לא גזרו הוואיל ואינה רגילה לראות והא דנקט בשוק לאו דרוקא דאפילו בבית גמי טהור אלא אורחא דמלתא נקט דבבית יודעים אם היא טהורה אם לאו: לפיכוי דבריו של אחד במקום שנים. וא"ת דלמא רבי שמעון בן יהוידק כרשב"ג ס"ל אבל אליבא דר' הוי טמא כחוקה וי"ל דאם איתא דס"ל כחוקה הוה ליה לימור בין שניה לשלישית טמא אלא ודאי כר' ס"ל ואפילו הכי כתמה שבין שניה לשלישית טהור: ואין הנשים בדרקות אותן. והא דלא תני ליה במתני' גבי נדה ויושבת על דם טהור לפי שזאת פשוטה היא. ומי קשה דלא קתני במתני' י"א יום שבין נדה לנדה. דאיכא למ"ד בפ' בנות כותים דאין צריכה בדיקה. וי"ל דלא קתני מתני' אלא התך דאין נפקותן בראייתן. נדה בלאו הכי טמאה. ויושבת על דם טהור אפילו תראה טהורה: פתחת בתורי וסיימת בחדא. מתני' לא קשיא ליה דקתני ד' נשים וקאמר עלה במה אמרו דיהי שעתה ומסיק בגמרא דקאי אכולהו או אתרי. משום דבבא אחרייתא היא. וברישא קתני דיין שעתן. א"נ משום דהבא איכא למימר דאיירי בחדא איתתא

י:

וְבִי מה בין זו לַבְתוּלָה שדמיה טהורין. דלס נשתנו מראה דמיה למחרת מראיית שעת תשמיש טמאה ואילו מלפא כחם לאחר תשמיש טהורה כדאי' בפ' האשה (לקמן דף ס.) תולה בצמולה שדמיה טהורין ומדלג מפליג משמע אפילו הדם משונה טהור ומשני הכא אין שירפה של טהרה מזוי דלס הכתם צא מנופה טמאה ודאי אצל הכס שירפה של טהרה מזוי לכך טהורה דאיכא למימר האי כתם מעלמא צא ואפילו אי אמת מנופה איכא למימר דס בתולים הוא (ואיכא למימר) ולא חיתה עדיין המכה:

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוידק. משמע שהיה

רבו וצפרק זה צורר (מטהרין דף קו.) קרי ליה ר"ל כר"ש בן יהוידק רועי צקר ולא היה מומה ר' יוחנן על כבוד רבו ואומר ר"מ דמרי הווי':

רוקח בשוק טהור. פי' צוק שאין ידוע אם ראתה אם לאו אין להחזיקה כרואה כיון שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה שלשה פעמים ומיירי אפילו צבת ע"ה אצל צצית ידוע אם ראתה אם לאו:

למהוי דבריו ש"ך אחד במקום שנים. וא"ת ודילמא ר"ש

בן יהוידק סבר לה כרשב"ג דג' זימני הוי חזקה וחזקה נמי מודה דלכשצ"ג כתמה טהור וי"ל דרוקא ומדרסה קיל טפי מצכתמה מדמסקפא ליה צכתם אי טמא אם לאו וכיון דקיל טפי אי ס"ל כרשב"ג ה"ל לטהר רוקא ומדרסה עד פעם רביעית:

הר"ה הן בחזקת טהרה. וא"ת צמתני' דקתני לריכא להיות צודקת חוץ מן הגדה כו' אמאי לא מפקא מי שלא הגיע זמנה וההוא דנזנת כותים (לקמן דף נח.) דכל י"א צחוקת טהרה ומפרש בגמרא לענין שאינה לריכא צדיקה וי"ל דלא מפרש צמתני' אלא הנהו דאינן לריכס צדיקה מחמת דאין קפידא צראייתא דנדה צלאו הכי טמאה ויושבת על דם טהור אפילו אם תראה לעולם טהור אצל לא הגיע זמנה לראות) וי"א דלחינה לריכא צדיקה מחמת דמסולקין צדמים לא קתני: **פתחת בתרי וסיימת בחדא.** וא"ת והא צמתני' נמי ד'

נשים קתני צמה אמרו דיה שעתה וי"ל דהתם ליכא למיטעי אצל הכא איכא למיטעי ולומר מעוברת והיא מניקה: **דהויא מניקה ואיעברה.** וא"ת והכי איעברה צלא ראיא והא אמרינן צלתי המפלת (לקמן לא.) דאין אשה מתעברת אלא סמוך לטזילתה או לוסתה וי"ל דרוב פעמים כך הוא וזימנין דמיתרמי ומיעברה א"נ צימים שהיא רגילה לראות אין מתעברת אלא סמוך לטזילתה או סמוך לוסתה: **דיין ב' ימי עיבור.** משמע אפילו רואה כמה פעמים ואף על פי דצלא הגיע זמנה לראות אמר לעיל שלישיית מטמאה מעת לעת היינו משום דכיון שהחזקה לראות צטל הסילוק אצל הכא מעוברת ומניקה המסתלקין

עדיין קיימים ואפילו לא נסתלקו צתחלה מסתלקין והולכין צסוף וא"ת מ"ש דלא הגיע זמנה לראות לא צעיא צדיקה ומעוברת ומניקה צעיא צדיקה דקתני צצמתניתן לריכא להיות צודקת אכולהו וי"ל דכל זמן שלא החזקה היא מסולקת צדמים יותר מכולן: אלא

שמאי פרק ראשון נדה

מסקיף לה רבי אלעאי. לחזקיה מה בין זו לצמולה שדמיה טהורין צתולה שנשאת יש שדמיה טהורין עד שחמה המכה דתלינן צצתולין ויש שדמיה טהורין ד' לילות ויש שדמיה טהורין כל לילה הראשונה כדאמרינן פרק צתרא (לקמן דף סד.): ^(א) וכולהו קי"ל דכל זמן שדמיה

טהורין אין לה כתם דקתני בפ' האשה (לקמן דף ס.) ושין שמולה צשומרת יום כנגד יום צראשון שלה וצצמולה שדמיה טהורים ^(ב) מהתם שמעינן דאין לה כתם ואע"ג דראתה פעם אחת דלא מפליגין בין הגיע זמנה ללא הגיע בין שראתה פעם אחת צצצית אציא שהיא אחת מן הצתולות שדמיה טהורין והא הכא דאילו חוט צשיניו מראה דמיה מטמאה מעת לעת דהגיע זמנה לראות וראתה צצצית אציא אפילו הכי לא מטמאלינן כתמה ומ"ש הך מהא: וז שירפס מזוי. צמולה שדמיה טהורין שרק שלה מזוי מחמת צצתולים טהילנן כתמה טהור דתלינן צדס צתולין: וזו **אין שירפס מזוי.** לטהרה ולתלות צו: **רוקא ומדרסה צצוק טהור.** כגון צשנמא רוקא צצוק וקיס לן שקודס לנן ראתה צ' פעמים ואין אנו יודעים אם נדה היא אם לאו מספיקא לא צמחיקין לה כספק הרוקין הואיל ולא החזקה רואה: ולא ידענא כו'. עולא הוא דקאמר לא ידענא אי א"ר יוחנן מסקנא דהא מילתא דקאמר כתמה נמי טהור מדעמיה או משמיה דר"ש בן יהוידק כרוקא ומדרסה: **דבריו של אחד צצמקום שנים.** אי אמר להא וכתמה נמי טהור משמיה דרביה הוי חזקה דלמר לעיל ^[א] טמא אחד צצמקום שנים דהא פליג עליה ר' יוחנן לעיל מלביי ומוזין דקאי ר"ש כוותיה: ה"ג **אמרו כר"ש בן יהוידק.** צצמו של ר"ש בן יהוידק וי"ל חזקה אחד צצמקום ב' וש"מ הלכה כר' יוחנן: **אינה אלא ראיא אחס.** לאחזקה כרואה ודיה שעתה עד שצפסוק ותחזור ומראה שמי ראיות: ולא **מצעאי פוסקס.** וחזרה: ורואה: **ושופעס כל שצעה.** סמי מכאן אפילו: **מדלפס.** טיף אחר טיף: **אינה כרואה.** דמשמע דאפילו כראיה אחת אינה חשודה: **אלא כפוסקס.** והווי להו ראיות טיבא והחזקה רואה ולכשתפסוק ותחזור ומראה מטמאה מעת לעת. ופרקינן מכלל דשופעת דלמר לעיל אינה אלא ראיא אחת היינו דשופעת כי נהרא צצממיה כיון דמדלפת אינה חשודה שופעת וא"ל להיות שופעת כמעין כל שצעה וסיה: **צחוקס טומאה.** כלומר צחוקת דמים מזאים צחס: **שמעווסוס אוסן.** כלומר מסקנינן לה צצפרין ומיימו לה לידי ראיא: **מצפניס.** ססיכת שמן צציא הדס אם זמנו הוא: **פסחס צצפריס.** מעוברת ומניקה: **וסיימס צצחדא.** דקאמר דיה שעתה דיין שעתן מיצעי ליה: **מעוצרת והיא מניקה.** שנוול עוצרה ומניקתו א"נ מניקה ונתעברה והא הדין למעוברת גרידתא והא דנקט מעוברת והיא מניקה לומר לן שצמטרפינ ימי מניקה לימי עיבורה לג' עונות כגון שהפסיקה שמים צימי עיבורה ואחת צימי מניקותה או חלוף דהכי משמע מעוברת והיא מניקה בתוך הפסקת העונות הללו: **ימי עיבורה עולין לה יומי מניקוסס.** כגון אם הייתה מניקה ונתעברה והפסיקה תחלת עונה קלט צימי מניקותה והשלמה צימי עיבורה: **אלא ימי מניקוסס עולין לה יומי עיבורה היכי משכחס לה.** דילדה ולא חזאי הא ראתה דס צצלידה ונמצא שלא עצרו עליה

מטמאה מעל"ע: **צצסולה וחקנה.** צתולה כיון דראתה פעם ראשונה ושניה החזקה רואה. וקנה נמי כיון דלאתחזקא תרי זימני אחר ג' עונות איצתכת דלאו סילוק דמים הוא אלא דילוג וסת: **אצל מעוצרת ומניקה.** ודאי דמיה מסולקין ואפילו לא נסתלקו מתחלתן מסתלקין והולכין הן תדיר. צרוך: שופעות

מסורת הש"ם

(א) ופי' כבר הסתירה לראות דם טמא וחזקתו מן הטמא והצמולה אין שירפה מתיר. ערוך ערך שרף ב'.) ^(ב) רש"ל מ"ז, א לקמן לו, ד ונשי"ע מוס' סוטה יא: ד"ה צברי ומוס' ע"ז נט. ד"ה דלמר ובגמ' יומא מנ: אפילו לרביה לא ציית דל"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוידק ובגמ' ר"ה נד: הא דרביה) ^(ס) צ"ל וי"א ויה,



הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מתקיף וכו' ובבבליהו קי"ל: (ב) בא"ד שדמיה טהורים שמעינן כ"ל וזיבת מהתם נמחק:



גליון הש"ם

תוס' ר"ה דהויא וכו' וי"ל דרוב עמיס. עי' סוטה כז ע"א מד"ה אליפא:



מוסף רש"י

ימי עיבורה עולין לה. אמרינן מעוברת ומניקה צצבריו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה. עולין לה, כלומר מצטרפים לימי מניקותה, כגון היטה מניקה והסתירה לפסוק ונתעברה והשלמה ג' עונות, מצטרפינ ימי עיבורה לימי מניקותה (דקמן לו).